

קונלה והפיה

קונלה בעל שערות לווהטות היה בנו של קונן בעל מאה קרבות. יום אחד הוא עמד ליד אביו ברמת אוסנה כשראה נערה בלבוש מוזר הולכת לקראתו.

"מאין את באה?" שאל קונלה.

"אני באה ממישורי אלמוות" ענתה הנערה "שם אין חטא ולא מוות. שם אנו חוגגים תמיד ולא דרושה לנו כל עזרה כדי לשמוח. ואין ביננו ריב ומכיוון שבתינו עומדים על גבעות מעוגלות קוראים לנו "עם הגבעות".

המלך וכל אלה שליידו השתוממו מאוד כאשר שמעו קול ולא ראו אף אחד, כי מלבד קונלה איש לא ראה את הנערה-הפיה.

"אם מי אתה מדבר, בני?" שאל קונן המלך.

והנערה ענתה "קונלה מדבר לנערה צעירה ויפה שלא תזדקן ולא תמות. אני אוהבת את קונלה ואני קוראת לו למישורי ההנאה, מוי מלל, שם בואדאג הוא המלך, ומאז שהוא שולט איש לא התלונן ולא הרגיש צער בארץ זו. בוא איתי, קונלה בעל שערות לווהטות, אדום כמו שקיעת

השמש. כתר הפיות ממתין שם לראשך היפה ולדמותך המלכותית. בוא והחן שלך לא ידהה לעולם, ולא גילך הצעיר, עד ליום השפיטה האחרון."

המלך נבהל מדבריה של הנערה, אותם שמע, למרות שלא ראה אותה. הוא קרא מיד לקורן הדרויד שלו.

"הוא קורן, בעל כישופים רבים וקסמים ערומים. אנא עזור לי. המשימה הזו גדולה מדי בשביל הכישורים וחכמה שלי, גדולה יותר מכל אחרת שהוטלה עלי מאז שנעשיתי למלך. פגשנו נערה, שאיננו יכולים לראותה והיא בכוחה רוצה לקחת ממני את בני האהוב. אם לא תעזור, הוא ילקח מהארץ בקסמיה וכשפיה של אישה." ואז קורן נעמד ושר את הכישופים שלו לכוון המקום בו נשמע קול הנערה. ומאז לא שמעו יותר את קולה וגם קונלה לא יכול היה לראותה יותר.

אך לפני שהיא נעלמה מול כישופי הדרויד

העצומים, זרקה לקונלה תפוח.

במשך חודש ימים מיום זה קונלה לא אכל ולא שתה דבר אלא את התפוח. וככל שנגס בו, כך

הוא נעשה שלם שוב. וכל הזמן גברה בו הכמיהה והכיסופים לנערה אותה ראה. אך ביום האחרון של החודש, כשקונלה עמד עם אביו במישור ארקומין, שוב ראה את הנערה שבאה לקראתו והיא שוב דיברה אליו. "זה המקום הנפלא בו מוחזק קונלה בין בני-תמותה, וממתין ליום מותו שלו. אך עכשיו העם של חיי-תמיד מבקש ומציע לך לבוא למוי מלל, המישור של הנאה, כי ראו אותך ולמדו עליך כשראו אותך בין האנשים האוהבים." כאשר קונן המלך שמע את קולה של הנערה הוא קרא לאנשיו בקול רם ואמר "קראו לקורן הדרויד, כי יש לו כוח להתגבר על הקולות האלה." ואז אמרה הנערה "הו, קונן האדיר, בעל מאה קרבות, כוחות של הדרויד לא אהובים ולא מכובדים בארץ של ישרים. כשפים של הדרויד באים מפיהם של שדים שחורים." קונן המלך הרגיש שמאז הופעת הנערה, בנו קונלה לא דיבר עם אף אחד וגם אף אחד לא דיבר אליו. ולכן קונן בעל מאה קרבות אמר לו "האם אתה מחשיב את דבריה של האישה הזו.

בני?" "קשה לי הדבר" ענה אז קונלה "אני אוהב את עמי מעל הכל, אך אני מרגיש כמיהה לנערה זו." כשהנערה שמעה זאת ענתה "אפילו ים אינו חזק יותר מגלי הכמיהה שלך. בו עמי בסירתי, סירה עשויה גביש זוהר. בה נגיע לממלכת בואדאג. השמש התחילה לשקוע, אך למרות שהמרחק הוא רב נגיע עוד לפני חשיכה. שם ישנה ארץ ששווה לנדוד אליה, ארץ נעימה לכל. רק נשים ונערות חיות שם ביחד בעליצות." כשהנערה סיימה לדבר קונלה בעל שער לווט רץ משם וקפץ לתוך הסירה, סירת גביש זוהר. ואז כולם, המלך ואנשי חצרו, ראו את הסירה נעה לכוון השמש השוקעת. היא התרחקה יותר ויותר, עד שלא יכלו לראות אותה יותר. קונלה ונערה-פיה הלכו משם בים ולא ראו אותם יותר ולא ידעו לאן הם באו.